

Theater op de grens van film

THEATER

VALLENDE MAN

Door ITA/Julien Gosselin

Gezien 17/3, ITA

Te zien t/m 30/3, aldaar

Het werk van romanschrijver Don DeLillo, bij uitstek chroniqueur van de Amerikaanse samenleving, oefent al lange tijd een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit op de jonge Franse theaterregisseur Julien Gosselin (1987). *Vallende man*, dat hij nu bij ITA heeft geregisseerd, is al de vierde roman van DeLillo die hij voor toneel bewerkt, met een stevige filmische inslag. Te stevig wellicht.

Misschien interessant om na *Vallende man* Gosselins bewerking van van DeLillo's drieluik *Joueurs/Mao II/Les Noms* te gaan zien, in april in ITA. DeLillo schrijft veelal over de invloed van internationaal terrorisme op het particuliere leven, in de VS of elders.

Ook in *Vallende man*, zijn '9/11-roman' (verschenen in 2007, twee jaar na *Extremely Loud and Incredibly Close* van Jonathan Safran Foer), behandelt hij dat thema. Jurist Keith Neudecker overleeft de aanslag op de Twin Towers met lichte verwondingen, maar is behoorlijk in de war. Zijn leven en dat van zijn ex Lianne ligt aan gruzelementen. Waarom iets van je leven maken als het zo makkelijk kan worden weggerukt?

Grootste verschil is wel de cast. *Vallende man* is een primeur: niet eerder regisseerde Gosselin bij een ander ge-

zelschap (een eerdere poging in Duitsland liep spaak). In april kun je zijn eigen groep *Si vous pouviez lécher mon coeur* aan het werk zien. Uitstekende acteurs met een ongelofelijke tekstbehandeling, zoals ze ook in de boekbewerkingen *2666* (Bolano) en *Les particules élémentaires* (Houellebecq) bewezen, die eerder hier te zien waren.

Megascherm

Bij ITA koos Gosselin ook voor een sterke rolbezetting. Van Eelco Smits als Neudecker gaat een mooie treurigheid uit, met name als hij een kortstondige relatie aanknoopt met Florence (Stacylan Jackson), de vrouw van wie hij de tas uit het brandende WTC heeft meegenomen. Maria Kraakman als Lianne speelt met verve de vertwijfeling en de woede als ze de grip op het leven kwijtraakt.

Tekstflarden uit het boek worden geprojecteerd, oorverdovende muziek en geluidseffecten klinken –

handelsmerken van Gosselin, al overheerst in deze voorstelling vooral een wat landerig stemmend elektrisch gitaartje. De Franse regisseur is van de school theatermakers die op de grens van toneel en film opereren, zoals Milo Rau en FC Bergman, maar bij *Vallende man* laat hij de balans meer dan in zijn andere werk doorslaan naar film. Dat ontnemt je als toneelkijker de vrijheid zelf keuzes te maken, en dat is frustrerend.

De meeste scènes zijn alleen te volgen via het megascherm dat de volledige toneelopening beslaat. Prettig bij details, zoals de traan in het oog van Chris Nietvelt als Nina (Liannes moeder), de tastende handen van haar minnaar Martin (Hans Kesting), functioneel bij flashbacks en locatiewisselingen. Alles is fraai in beeld gebracht in stemmig zwart-wit door kundige cameralieden, maar het al te filmische karakter houdt deze *Vallende man* wel op afstand.

Hans Smit

→ **Vallende man**
van regisseur
Julien Gosselin.

FOTO JAN
VERSWEYVELD